

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.277 van 17 december 2015
in de zaak A. 212.889/X-15.832.**

In zake : 1. Medard SCHEPENS
 2. Martine RENARD
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johan Verstraeten
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 Vaartstraat 70
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Isabelle Cooreman
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ninoofsesteenweg 643
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de NV TERRAQUIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 juni 2014, strekt tot de
nietigverklaring van :

- het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 4 juli 2013 houdende de gedeeltelijke verbreding van buurtweg nr. 10 van de atlas van de buurtwegen van de gemeente Melsbroek, en
- het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 23 april 2014 houdende de verwerping van de beroepen ingesteld door de verzoekers en de bevestiging van het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 4 juli 2013 tot gedeeltelijke verbreding van buurtweg nr. 10.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 16 oktober 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2015.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anouk Janssens, die *loco* advocaat Johan Verstraeten verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip van Dievoet, die *loco* advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de eerste verwerende partij,

advocaat Liesbeth Peeters, die loco advocaat Isabelle Cooreman verschijnt voor de tweede verwerende partij, en advocaat Wouter Moonen, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Binnen de op 8 september 1964 door het college van burgemeester en schepenen van de toenmalige gemeente Melsbroek vergunde en later meermaals gewijzigde verkaveling van in totaal 69 bouwlotten waren begin 2009 de loten 1 tot 61 met woningen bebouwd (hierna: de betrokken verkaveling).

Het woonperceel van eerste verzoeker is lot 49 van de betrokken verkaveling dat achteraan paalt aan het lot 69.

Van aan het op het kruispunt met de Stationslaan gelegen lot 61 tot aan het lot 69 ligt langs de betrokken verkaveling de in de Atlas der Buurtwegen opgenomen buurtweg nr. 10 te Melsbroek-Steenokkerzeel (hierna: het betrokken gedeelte van de buurtweg).

De tussenkomende partij beoogt binnen de laatstgenoemde loten een woningbouwproject te realiseren.

De tweede verzoekster woont in de onmiddellijke nabijheid van het kruispunt van de Thubenstraat met de buurtweg nr. 10.

4.1. Bij besluit van 20 april 2009 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van wegenis met riolering voor het betrokken gedeelte van de buurtweg (hierna: de stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis). Deze vergunning blijkt inmiddels te zijn uitgevoerd.

4.2. Op vordering van tweede verzoekster vernietigt de Raad van State bij arrest nr. 215.462 van 29 september 2011 de stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis. In dat arrest wordt onder meer het volgende overwogen:

“6.10. [...] Er blijkt niet, en dit wordt overigens niet betwist, dat de procedure, voorzien door de wet van 10 april 1841 [op de buurtwegen], voor de verbreding van deze buurtweg werd nageleefd.

Het koninklijk besluit van 19 februari 1962 houdende goedkeuring van het besluit van 25 maart 1959 van de gemeenteraad van Melsbroek ‘waarbij voor [de buurtweg nr. 10] met aansluitingen en een nieuwe weg in het eigendom van Baron SNOY Henri, een rooi- en onteigeningsplan is aangenomen’, en dat werd genomen in het kader van de algemene bevoegdheid van de gemeenteraad om ‘alles wat van gemeentelijk belang is’ te regelen, kan daartoe niet dienstig worden ingeroepen. Dit koninklijk besluit werd immers genomen met toepassing van het toentertijd geldende artikel 76 van de gemeentewet dat ‘het advies van de bestendige deputatie van de provincieraad en de goedkeuring van de Koning vereist voor besluiten van de gemeenteraad over (...) 7° De algemene rooilijnplannen voor de steden en voor de aaneengebouwde gedeelten in de plattelandsgemeenten, de aanleg van nieuwe en de verbreding en afschaffing van bestaande straten’, en dat de toepassing van de bepalingen van artikel 28 van de wet van 10 april 1841 met betrekking tot de procedure voor onder meer de verbreding van een ‘buurtweg’, onverkort laat.

Noch het besluit van de gemeenteraad van de gemeente Steenokkerzeel van 20 november 2008, waarbij de breedte van het tracé van [het betrokken gedeelte van de buurtweg nr. 10] op 12 meter wordt bevestigd, noch het feit dat de kadasterplannen de breedte van [het betrokken gedeelte van de buurtweg nr. 10] ook op 12 meter aanduiden, doen afbreuk aan de voormelde vaststelling.

Een stedenbouwkundige vergunning kan slechts worden verleend wanneer zij in overeenstemming is met de geldende wetten en reglementen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de procedure voor de verbreding van de buurtweg nr. 10 niet werd nageleefd, zodat de bestreden stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van deze weg evenmin wettig kon worden verleend.”

5. Bij arrest nr. A/2012/0188 van 15 mei 2012 stelt de Raad voor Vergunningsbetwistingen de afstand van geding vast inzake het beroep tegen de op 9 december 2010 verleende stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een eengezinswoning op lot 67 van de betrokken verkaveling.

6. Op 25 februari 2013 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel in toepassing van de wet van 10 april 1841 ‘op de buurtwegen’ (hierna: de buurtwegenwet) een openbaar onderzoek te organiseren over de verbreding van het betrokken gedeelte van de buurtweg.

7. Tijdens het van 4 maart 2013 tot 19 maart 2013 gehouden openbaar onderzoek dienen de verzoekers elk een bezwaarschrift in.

8.1. Met een besluit van 25 maart 2013 bespreekt en weerlegt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel de bezwaren en maakt het een ontwerp van gemeenteraadsbesluit over aan de gemeenteraad.

8.2. Ter weerlegging van de bezwaren van de verzoekers wordt in het collegebesluit onder meer het volgende gesteld:

“Ingevolge het rooilijnplan, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 19 februari 1962 [...], kregen de gronden begrepen binnen deze rooilijnen de bestemming om ingelijfd te worden bij de openbare wegenis.
[...]

Deze aanvraag tot verbreding van een deel van buurtweg nr. 10 is wel degelijk een invulling om tegemoet te komen aan de opmerking, vermeld in het Arrest van de Raad van State [...], zodat de [...] stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van deze weg wettig kan verleend worden. Hiervoor wordt verwezen naar het schrijven van de [...] gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar [...], waarin duidelijk gesteld wordt [...] ‘[...] dat de procedure voor de verbreding van de buurtweg nr. 10 niet werd nageleefd, zodat de stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van deze weg evenmin wettig kon worden verleend. De Raad van State heeft deze vergunning vernietigd. Wanneer ik op dit ogenblik een besluit moet nemen, dan kan ik enkel maar tot een weigering van de vergunning besluiten... Ik acht het evenwel raadzaam om aan de gemeente de gelegenheid te geven om de onwettigheid recht te zetten en de procedure tot verbreding van de buurtweg uit te voeren. Ik wacht derhalve met het nemen

van een beslissing in deze vergunningsaanvraag tot de procedure tot het wijzigen van de buurtweg afgerond is’.

[...]

De aanleg van de weginfrastructuur over een breedte volgens de goedgekeurde rooilijn, met overeenkomst tot kosteloze grondafstand is de realisatie van de nog steeds geldende rooilijn.”

9.1. Met een besluit van 25 april 2013 beslist de gemeenteraad van de gemeente Steenokkerzeel de verbreding van het betrokken gedeelte van de buurtweg met gunstig advies over te maken aan de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

9.2. In het laatstgenoemde gemeenteraadsbesluit wordt onder meer het volgende gesteld:

“Overwegende dat deze verbreding van een deel van buurtweg nr. 10 in de atlas der buurtwegen van Melsbroek, het algemeen belang dient om volgende redenen:

- [het betrokken gedeelte van de buurtweg nr. 10] was voor de aanleg van de weginfrastructuur een veldweg met een breedte van 3,30 m, die onvoldoende was uitgerust. De heraanleg en verbreding van de weg waren noodzakelijk alsmede het voorzien van nutsvoorzieningen (rioleringen en andere nutsleidingen);

- deze wegenis- en rioleringswerken zijn uitgevoerd ingevolge de bouwvergunning afgeleverd door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar op 20 april 2009, maar deze vergunning is bij arrest van de Raad van State van 29 september 2011 vernietigd omdat de Raad van State van oordeel is dat er sprake is van een verbreding van een buurtweg waarvoor de procedure, bepaald in de wet van 10 april 1841, moet gevolgd worden. Deze aanvraag is dus een invulling van de door de Raad van State gemaakte opmerking;

- de nieuwe weg is voorzien van een gescheiden rioleringsstelsel en is aangelegd in asfalt en voorzien van een afzonderlijk voet- en fietspad

- deze uitgeruste wegenis zal kosteloos worden overgedragen aan de gemeente om ingelijfd te worden bij het gemeentelijk openbaar domein;

[...]

Overwegende dat dit voorstel tot gedeeltelijke wijziging van buurtweg nr. 10 in de atlas der buurtwegen van Melsbroek aan de bestendige deputatie moet geadviseerd worden;

[...]

Gelet op het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 25 maart 2013, houdende het voorstel aan de gemeenteraad om deze aanvraag gunstig te adviseren daar door deze aanvraag het algemeen belang wordt gediend en deze aanpassing in de atlas der buurtwegen als

voorwaarde wordt gesteld om een stedenbouwkundige vergunning te bekomen.”

10. Op 4 juli 2013 neemt de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het eerste bestreden besluit, waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“IV. Onderzoek en motivering

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd in de gemeente Steenokkerzeel van 4 maart 2013 tot en met 19 maart 2013, werden twee bezwaarschriften ingediend. Deze bezwaren werden door het college, in zitting van 25 maart 2013, uitvoerig weerlegd. In de raadsbeslissing van 25 april 2013 wordt verwezen naar deze collegebeslissing.

De gemeenteraad van Steenokkerzeel beslist, in zitting van 25 april 2013, aan de deputatie van Vlaams-Brabant voor te stellen om in de atlas van de buurtwegen van de deelgemeente Melsbroek buurtweg nr. 10 gedeeltelijk te verbreden.

De gemeenteraad motiveert haar beslissing als volgt:

- [het betrokken gedeelte van de buurtweg nr. 10] was voor de aanleg van de wegeninfrastructuur een veldweg met een breedte van 3,30 m die onvoldoende was uitgerust. De heraanleg en verbreding van de weg waren noodzakelijk alsmede het voorzien van nutsvoorzieningen (rioleringen en andere nutsleidingen);

- de wegenis- en rioleringswerken zijn uitgevoerd ingevolge de bouwvergunning, afgeleverd door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar op 20 april 2009, maar deze vergunning is bij arrest van de Raad van State van 29 september 2011 vernietigd omdat de Raad van State van oordeel is dat er sprake is van een verbreding van een buurtweg waarvoor de procedure, bepaald in de wet van 10 april 1841, moet gevolgd worden. Deze aanvraag is dus een invulling van de door de Raad van State gemaakte opmerking;

- de nieuwe weg is voorzien van een gescheiden rioleringsstelsel en is aangelegd in asfalt en voorzien van een afzonderlijk voet- en fietspad;

- deze uitgeruste wegenis zal kosteloos worden overgedragen aan de gemeente om ingelijfd te worden bij het gemeentelijk openbaar domein.”

11. Op 10 augustus 2013 tekenen de verzoekers bij de Vlaamse regering beroep aan tegen het laatstgenoemde deputatiebesluit.

12. Op 23 april 2014 neemt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het tweede bestreden besluit, waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“Gelet op het koninklijk besluit van 19 februari 1962 houdende goedkeuring van het rooilijn- en onteigeningsplan van een deel van de buurtwegen nr. 2 - nr. 10, nr. 11 en een nieuwe straat; dat hierin ook de verbrede rooilijn van [het betrokken gedeelte van de buurweg] begrepen is;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 8 september 1964 een verkavelingsvergunning verleende met het oog op de verkaveling van de terreinen in 69 kavels;

Overwegende dat de gemeenteraad in zitting van 20 november 2008 het ontwerp van wegenis- en rioleringswerken in [het betrokken gedeelte van de buurweg] goedkeurde ten behoeve van de verdere realisatie van voormelde verkaveling dd. 1964; dat ten behoeve van deze realisatie een overeenkomst werd gesloten tussen de gemeente en de verkavelaar betreffende de uitvoering van de infrastructuurwerken waarbij voorzien is in de [kostloze] grondafstand van de uitgeruste wegenis binnen de rooilijnen; dat voor de uit te voeren wegenis- en rioleringswerken een stedenbouwkundige vergunning werd verleend op 20 april 2009; dat deze vergunning evenwel werd vernietigd door de Raad van State op 29 september 2011 wegens het niet naleven van de procedure zoals bepaald in de wet van 10 april 1841;

Overwegende dat de beoogde verbreding van de buurtweg nr. 10 kadert binnen het rooilijnplan voor de buurtweg nr. 10, zoals vastgesteld bij koninklijk besluit van 19 februari 1962; dat de verbreding vereist is in functie van de aanleg van een volwaardige weg met bijhorend gescheiden rioleringsstelsel; dat hiertoe de noodzakelijke motivering is opgenomen in de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 4 juli 2013; dat deze beslissing bijgevolg kan bijgetreden worden.”

13.1. In de arresten A/2015/0244 en A/2015/0245 van 21 april 2015 oordeelt de Raad voor Vergunningsbetwistingen over de betrokken verkaveling dat zij “vervallen is, nu blijkt dat niet alle werken vóór 31 december 1972 zijn voltooid”.

13.2. In het arrest A/2015/0246 van 21 april 2015 overweegt de Raad voor Vergunningsbetwistingen het volgende:

“Wat het mogelijke verval van de verkavelingsvergunning betreft, dient de Raad verder vast te stellen dat de Raad bij arresten van 21 april 2015 met de nummers A/2015/0244 en A/2015/0245 heeft vastgesteld dat de verkavelingsvergunning is vervallen, doch dat dit verval niet tegenstelbaar is ten aanzien van de aanvrager van de vergunning tot wijziging van de verkaveling.”

Het laatstgenoemde arrest verwerpt het beroep dat was ingesteld tegen de door de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant

bij besluit van 14 oktober 2010 afgegeven stedenbouwkundige vergunning om op lot “69b” van de betrokken verkaveling een elektriciteitscabine op te richten.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

14.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 27 en 28 van de buurtwegenwet, “juncto het verbod op machts- en bevoegdheidsoverschrijding”.

14.2. De verzoekers wijzen erop dat het eerste bestreden besluit enkel een weergave bevat van de gemeenteraadsbeslissing, hoewel de gemeenteraad niet beschikt over enige beslissingsbevoegdheid. Volgens de verzoekers heeft de deputatie zich nergens over uitgesproken, noch neemt zij ergens een eigen standpunt in, terwijl de beslissingsbevoegdheid bij haar ligt. Aldus heeft *de facto* de gemeenteraad beslist over de verbreding van de buurtweg nr. 10.

Verder menen de verzoekers dat de gemeenteraad haar bevoegdheid in het kader van de buurtweg nr. 10 op onrechtmatige wijze gedelegeerd heeft aan het college van burgemeester en schepenen doordat zij de behandeling van de bezwaren overgelaten heeft aan het college en zelf hierover geen standpunt heeft ingenomen. Hierdoor is de beslissing van de gemeenteraad aangetast door een onwettigheid, die tevens de onwettigheid van de bestreden besluiten met zich meebrengt.

15. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekers dat de deputatie nergens stelt dat zij akkoord gaat met de beoordeling van de gemeenteraad of dat ze zich de overwegingen van de gemeenteraad eigen maakt.

16. In hun laatste memorie stellen de verzoekers dat het aan de gemeenteraad toekomt de bezwaren te beoordelen, aangezien het de gemeenteraad is die op basis van onder andere het openbaar onderzoek het nut van de aanpassing van de buurtweg beoordeelt.

Beoordeling

17. De Nederlandse vertaling van de ten tijde van de bestreden besluiten geldende artikelen 27 en 28 van de buurtwegenwet luidt:

“Art. 27. De gemeenteraden zijn gehouden om, ten verzoeken van de deputatie van de provinciale raad, te beraadslagen over de aanleg, de rechtstrekking, de verbreding en de afschaffing der buurtwegen.

In geval van weigering te beraadslagen of de nodige maatregelen te nemen, is de deputatie bevoegd om, behoudens 's Konings goedkeuring, van ambtswege de aanleg der werken en de aankopen te bevelen, en in de uitgaven te voorzien, mits inachtneming van de voorschriften van het voorgaande hoofdstuk.

Art. 28. De aanleg, de afschaffing of de wijziging van een buurtweg moeten voorafgegaan zijn van een onderzoek.

De beraadslagingen der gemeenteraden worden onderworpen aan de bestendige deputatie van de provinciale raad, welke beslist behoudens beroep bij de Koning vanwege de gemeente of van de belanghebbende derden.

De beslissingen van de deputatie worden bekendgemaakt door de colleges van burgemeester en schepenen, van de zondag af na dezelve ontvangst en blijven gedurende acht dagen aangeplakt.

Het beroep bij de Koning schorst de beslissingen. Het moet uitgeoefend en aan de gouverneur overgemaakt worden, binnen de vijftien dagen volgende op de in vorige paragraaf vermelde bekendmaking.”

18. Uit het eerste bestreden besluit blijkt dat de deputatie het gemeenteraadsbesluit van 25 april 2013 als een voorstel beschouwt en zelf de beslissing omtrent de gedeeltelijke verbreding van de buurtweg nr. 10 neemt. Verder blijkt dat de deputatie, door het nemen van de voornoemde beslissing met verwijzing onder het punt “IV. Onderzoek en motivering” naar het collegebesluit van 25 maart 2013 en het gemeenteraadsbesluit van 25 april 2013, zich aansluit bij de motieven die in deze besluiten opgenomen zijn.

19. De gemeenteraad heeft in zijn besluit van 25 april 2013 (randnrs. 9.1 en 9.2) standpunt ingenomen over de verbreding van buurtweg nr. 10 en over de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren door het aannemen van het door het college van burgemeester en schepenen gedane “voorstel aan de gemeenteraad”. Aldus heeft de gemeenteraad zelf, zoals de artikelen 27 en 28 van de buurtwegenwet vereisen, het nut van de buurtwegwijziging beoordeeld. De enkele gegevens dat het college van burgemeester en schepenen het openbaar onderzoek heeft georganiseerd en het voornoemde voorstel heeft gedaan doen geen afbreuk aan het voorgaande.

20. De conclusie is dat uit hetgeen de verzoekers aanvoeren niet blijkt dat de verwerende partijen de aangevoerde rechtsregels zouden hebben geschonden.

Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

21.1. In het tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van “het recht” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet), *juncto* het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

21.2. In een eerste middelonderdeel stellen de verzoekers dat er wat het eerste bestreden besluit betreft sprake is van een schending van de formelemotiveringsplicht. Volgens de verzoekers verwijst de deputatie immers enkel naar de beslissing van de gemeenteraad van 25 april 2013 maar neemt zij geen eigen motieven op om de verbreding van de buurtweg nr. 10 goed te keuren. Evenmin gaat de deputatie na waarom de bezwaren die geuit werden tijdens het

openbaar onderzoek niet gegrond zouden zijn en neemt ze hierover een standpunt in.

21.3. In een tweede middelonderdeel bekritiseren de verzoekers het feit dat de bestreden besluiten verwijzen naar de stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis. Aangezien deze vergunning vernietigd werd door de Raad van State baseren de bestreden besluiten zich op een onwettige situatie, waaraan men geen rechten kan ontlenen.

21.4. In een derde middelonderdeel bekritiseren de verzoekers het feit dat het tweede bestreden besluit verwijst naar de verkavelingsvergunning van 8 september 1964. De verzoekers betogen dat deze verkavelingsvergunning vervallen is, hetgeen ook bevestigd werd door de auditeur in de procedure die geleid heeft tot 's Raads vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis.

Het tweede bestreden besluit schendt volgens de verzoekers de materiële motiveringsverplichting door zich te baseren op de aanwezigheid van een verkavelingsvergunning die reeds is vervallen.

21.5. Tot slot stellen de verzoekers in een vierde middelonderdeel dat de bestreden besluiten “minstens [...] het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” schenden omdat daarin niet afdoende wordt gemotiveerd waarom er wordt gesteund op “bepaalde gronden” die zij zowel in hun bezwaar als in hun beroepschrift in twijfel hebben getrokken.

22.1. In haar memorie van antwoord wijst de eerste verwerende partij er op dat door het arrest nr. A/2012/0188 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een eengezinswoning op lot 67 van de betrokken verkaveling een definitief karakter heeft gekregen. Bijgevolg behoudt het op 19 februari 1962 goedgekeurde rooilijnplan zijn nut en kan het nog steeds als rechtsgrond dienen voor de ontsluiting van dit lot.

De eerste verwerende partij benadrukt dat het bij koninklijk besluit van 19 februari 1962 goedgekeurde rooilijnplan een afdoende, op zichzelf staande rechtsgrond is voor de verbreding van de betrokken buurtweg.

22.2. Tot slot voert de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord de onontvankelijkheid van het vierde middelonderdeel aan. Er wordt immers in het verzoekschrift op geen enkele wijze verduidelijkt welke de “bepaalde gronden” zijn die niet afdoende zouden zijn beantwoord.

23. In haar memorie van antwoord benadrukt de tweede verwerende partij dat beide verwerende partijen zich hebben aangesloten bij de weerlegging van verzoekers’ bezwaren in het besluit van 25 maart 2013 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel.

24. In haar memorie tot tussenkomst voert de tussenkomende partij de onontvankelijkheid van het eerste middelonderdeel aan. De verzoekers hebben er immers geen belang bij de schending van de formelemotiveringsverplichting aan te voeren op grond van het niet uitdrukkelijk weergeven van de motieven die opgenomen zijn in het collegebesluit van 25 maart 2013 en in het gemeenteraadsbesluit van 25 april 2013, nu blijkt dat zij van die besluiten kennis hadden.

25.1. In hun memorie van wederantwoord bekritisieren de verzoekers de weerlegging van hun tijdens het openbaar onderzoek geuite bezwaren in het besluit van 25 maart 2013 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel.

25.2. Wat het bij koninklijk besluit van 19 februari 1962 goedgekeurde rooilijnplan betreft stellen de verzoekers in hun memorie van wederantwoord dat de verbreding niet kan worden toegestaan omdat het westelijk deel van de verbrede wegenis volgens het gewestplan in golfgebied is gelegen. Daar buurtwegwijzigingen gemotiveerd moeten worden “op basis van het algemeen belang” en niet bepaald worden door het bestaan van een rooilijn, kan

het betrokken rooilijnplan geen rechtsgrond zijn voor het tweede bestreden besluit.

25.3. Wat betreft de definitieve stedenbouwkundige vergunning voor lot 67 van de betrokken verkaveling stellen verzoekers in hun memorie van wederantwoord dat het verval van een verkavelingsvergunning niet ongedaan kan worden gemaakt en dat het betrekking heeft op het geheel van de verkaveling.

26.1. In reactie op de in het auditorsverslag bijgetreden exceptie van gebrek aan belang bij het eerste middelonderdeel (randnr. 24) stellen de verzoekers in hun laatste memorie dat het feit kennis te hebben van deze besluiten niet zomaar kan worden gelijkgesteld met de naleving van de formelemotiveringsplicht.

26.2. Verder benadrukken de verzoekers in hun laatste memorie het verval van de betrokken verkavelingsvergunning, waarbij zij verwijzen naar de arresten A/2015/0244 en A/2015/0245 van 21 april 2015 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Uit het verval van de betrokken verkavelingsvergunning volgt volgens de verzoekers dat “de aanleg van de verbrede wegnis niet meer vergunbaar [is] nu het [oostelijk deel van de betrokken buurtweg] niet geordend is door de verkaveling maar gelegen [is] in woonuitbreidingsgebied”.

27. In haar laatste memorie wijst de eerste verwerende partij op het arrest A/2015/0246 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarmee het beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning voor een elektriciteitscabine op lot “69b” werd verworpen.

Beoordeling

28. Wat het eerste middelonderdeel betreft spreken de verzoekers in hun memorie van wederantwoord niet tegen dat zij, zoals de tussenkomende

partij heeft opgeworpen, kennis hadden van de motieven van het eerste bestreden besluit. Derhalve kunnen zij zich ten aanzien van dit besluit niet op nuttige wijze beroepen op een miskennis van de formelemotiveringsplicht. Het blijkt immers niet welk belang zij zouden hebben bij een nietigverklaring van het eerste bestreden besluit op grond van dit middelonderdeel.

De door de tussenkomenende partij aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid van het eerste middelonderdeel is gegrond.

29. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestreden besluiten de stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis enkel vermelden bij de weergave van de feitelijke gegevens van het dossier. Anders dan de verzoekers in hun tweede middelonderdeel aannemen blijkt niet dat de bestreden besluiten in rechte op deze vernietigde stedenbouwkundige vergunning steunen.

Het op een onjuist uitgangspunt gesteunde tweede middelonderdeel wordt verworpen.

30. In hun in het verzoekschrift aangevoerde derde middelonderdeel gaan de verzoekers er aan voorbij dat het tweede bestreden besluit, zoals bevestigd wordt in de formele motivering ervan (randnr. 12), in rechte steunt op het bij koninklijk besluit van 19 februari 1962 goedgekeurde rooilijnplan.

Het enkele gegeven dat volgens het gewestplan de betrokken buurtweg deels in woonuitbreidingsgebied en deels in golfgebied gelegen is, maakt het voornoemde rooilijnplan niet onwettig al was het maar omdat dit gewestplan dateert van na het rooilijnplan en de betrokken buurtweg niet aangemerkt kan worden als een “hoofdverkeersvoorziening” die op het gewestplan moet worden aangegeven overeenkomstig artikel 4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen’.

De verzoekers slagen er dan ook niet in om de stelling van de eerste verwerende partij te ontkrachten dat, mede in het licht van de definitief geworden stedenbouwkundige vergunningen langs het betrokken gedeelte van de buurtweg (randnrs. 5 en 13.2), het meergenoemde rooilijnplan op zichzelf een afdoende en wettige rechtsgrond voor het tweede bestreden besluit vormt.

Gelet op het voorgaande brengt, anders dan de verzoekers dit zien, het enkele gegeven van het verval van de betrokken verkavelingsvergunning niet mee dat het tweede bestreden besluit een wettige grondslag zou ontberen.

Het derde middelonderdeel wordt verworpen.

31. Zoals in de in het auditoraatsverslag bijgetreden exceptie van de eerste verwerende partij wordt gesteld is het vierde middelonderdeel in het verzoekschrift onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. Er wordt immers niet geconcretiseerd om welke “gronden” het zou gaan, laat staan dat concreet zou zijn aangegeven waarom de bezwaren van de verzoekers niet afdoende zouden zijn beantwoord. Het komt de Raad van State niet toe de ingediende bezwaarschriften zelf te onderzoeken en na te gaan op welke punten deze al dan niet afdoende zijn beantwoord.

De door de eerste verwerende partij aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid van het vierde middelonderdeel is gegrond.

32. Het tweede middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden elk voor de helft verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en

op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan elk van de verwerende partijen.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien december 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust